

Sygnatura akt II 1 C 48/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lutego 2024 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi- Widzewa w Łodzi, II Wydział Cywilny – Sekcja Egzekucyjna

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Anna Braczkowska

Protokolant: asystent sędziego Monika Paczyńska

po rozpoznaniu w dniu 13 lutego 2024 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa B. Ś.

przeciwko AGIO Wierzytelności PLUS 2 Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Wierzytelności w likwidacji z siedzibą w W.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda B. Ś. na rzecz pozwanego AGIO Wierzytelności PLUS 2 Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Wierzytelności w likwidacji z siedzibą w W. kwotę 3.617 zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

sygnatura akt II 1 C 48/23

UZASADNIENIE

W pozwie z 26 października 2023 roku, skierowanym przeciwko AGIO Wierzytelności (...) 2 Niestandaryzowanemu Sekurytyzacyjnemu Funduszowi Inwestycyjnemu Zamkniętemu w likwidacji z siedzibą w W., powód B. Ś. - reprezentowany przez pełnomocnika w osobie adwokata, wniósł o pozbawienie w całości wykonalności tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanego przez Sąd Rejonowy Lublin Zachód w Lublinie, Wydział VI Cywilny z dnia 17 lipca 2012 roku w sprawie VI Nc-e (...), opatrzonego klauzulą wykonalności w dniu 11 października 2012 roku oraz w dniu 20 kwietnia 2016 roku w sprawie I Co 229/16. Powód wniósł również o zabezpieczenie powództwa poprzez zawieszenie postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi P. G. w sprawie Km 1616/23 do czasu prawomocnego zakończenia postępowania w sprawie. Wniósł on również o zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania, w tym zwrotu kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych. Jako podstawę faktyczną swojego roszczenia powód wskazał na przedawnienie roszczeń objętych spornym tytułem wykonawczym oraz wadliwość umowy cesji zawartej przez stronę pozwaną z jej poprzednikiem prawnym oraz brak jego wiedzy i świadomości o jej zawarciu. Z daleko posuniętej ostrożności procesowej powód wskazał, że „z całą pewnością przedawnieniu uległo roszczenie odsetkowe za okres przewyższający 3-letni termin od dnia wszczęcia egzekucji przez stronę pozwaną” (pозew k. 3-8, pełnomocnictwo k. 10).

Postanowieniem z dnia 6 listopada 2023 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, II Wydział Cywilny Sekcja Egzekucyjna zabezpieczył powództwo złożone w przedmiotowej sprawie w ten sposób, że zawiesił postępowanie egzekucyjne prowadzone przeciwko powodowi przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi P. G. w sprawie Km 1616/23 w części – w zakresie egzekucji odsetek ustawowych od należności głównej za okres od dnia 11 października 2012 roku do dnia 1 stycznia 2020 roku - do czasu prawomocnego rozpoznania przedmiotowej sprawy. Wniosek o zabezpieczenie powództwa w pozostałym zakresie został zaś oddalony. S. przedmiotowego postanowienia został przesłany do Komornika Sądowego w wersji elektronicznej w dniu 7 listopada 2023 roku, a kolejno został przesłany do niego pocztą (postanowienie k. 19, zarządzenie k. 19v, pismo przewodnie k. 22-24, skan w załączonych aktach Km k. 65-67).

Zajmując stanowisko procesowe w sprawie, w piśmie procesowym z dnia 15 stycznia 2024 roku (data z prezentaty Sądu) pozwany, reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł o oddalenie powództwa w całości jako niezasadnego, gdyż termin przedawnienia roszczeń objętych spornym tytułem wykonawczym nie upłynął i był on w przeszłości wielokrotnie przerywany przez stronę pozwaną. Podniósł, że umowa cesja zawarta przez niego z jego poprzednikiem prawnym została zwarta w sposób w pełni skuteczny, zaś wszystkie wymagane dokumenty w tym zakresie zostały przedłożone organowi egzekucyjnemu wraz z wnioskiem o wszczęcie egzekucji. Pozwany podniósł również, że fakt braku wiedzy powoda o przelewie nie ma żadnego wpływu na skuteczność umowy cesji (pismo procesowe z dnia 15.01.2024r. k. 52-54, pełnomocnictwo k. 55).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 lipca 2012 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie, Wydział VI Cywilny wydał w sprawie VI Nc-e (...) nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym nakazał pozwanemu B. Ś. aby ten zapłacił w terminie dwóch tygodni od dnia doręczenia mu odpisu nakazu zapłaty na rzecz (...) Spółka z o.o. w W. łączną kwotę 34.011,23 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od kwot i dat ściśle wskazanych w treści nakazu zapłaty oraz kwotę 2.833,67 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, albo wniósł w tymże terminie sprzeciw. Doręczenie nakazu zapłaty dla powoda nastąpiło w dniu 10 sierpnia 2012 roku, a tym samym – wobec niezaskarżenia nakazu zapłaty przez żadną ze stron postępowania – stał się on prawomocny od dnia 25 sierpnia 2012 roku. Klauzula wykonalności została pierwotnie nadana w/w tytułowi egzekucyjnemu w dniu 11 października 2012 roku (tytuł wykonawczy w aktach Km 1616/23 k. 5, dane z akt (...) zarządzenie z dnia 5 lutego 2024r. wraz z danymi do logowania się e systemie (...) k. 94).

Na podstawie tak wystawionego tytułu wykonawczego pierwotny wierzyciel skierował do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Z. J. K. wniosek egzekucyjny dotyczący obowiązku powoda w opisanego w spornym nakazie zapłaty. Sprawa egzekucyjna zawisła za sygnaturą akt Km 1112/12. Postępowanie egzekucyjne w tejże sprawie zostało umorzone postanowieniem komornika sądowego z dnia 28 kwietnia 2014 roku z powodu bezskuteczności egzekucji. Akta sprawy egzekucyjnej zostały zbrakowane (zarządzenie k. 32, notatka k. 33, wiadomość e-mail k. 50).

W dniu 18 kwietnia 2016 roku (...) w W. złożył do Sądu Rejonowego w Pabianicach wniosek o nadanie klauzuli wykonalności w/w nakazowi zapłaty z dnia 17 lipca 2012 roku na jego rzecz, na podstawie art. 788 k.p.c., jako następcy prawnego pierwotnego wierzyciela. Postanowieniem z dnia 20 kwietnia 2016 roku Sąd Rejonowy w Zduńskiej Woli wydanym w sprawie I Co 229/16 – wniosek ten został uwzględniony w całości (wniosek k. 2-3, postanowienie k. 43 w załączonych aktach I Co 229/16).

W dniu 10 sierpnia 2016 roku (...) w W. i Agio Wierzytelności (...) 2 (...) w W. zawarły umowę cesji obejmującą również sporną wierzytelność wynikającą z prawomocnego nakazu zapłaty z dnia 17 lipca 2012 roku wydanego przez Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie, Wydział VI Cywilny w sprawie VI Nc-e (...) (wyciąg z umowy cesji k. 6-8 w aktach Km 1616/23).

Na podstawie wystawionego w sprawie I Co 229/16 tytułu wykonawczego oraz wniosku egzekucyjnego z dnia 20 września 2023 roku (data nadania w UP) złożonego przez Agio Wierzytelności (...) 2 (...) w W. do Komornika

Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi P. G. wraz z załączonymi do niego dokumentami potwierdzającymi przejście uprawnień na rzecz nabywcy wierzytelności - zostało wszczęte przeciwko powodowi postępowanie egzekucyjne w sprawie Km 1616/23. Postępowanie to dalej jest czynne. W jego toku wyegzekwowano od powoda i przekazano na rzecz wierzyciela następujące kwoty: 4.490,67 zł na poczet kosztów postępowania, 69,04 zł na poczet kosztów egzekucyjnych i kwotę 37.436,50 zł na poczet należności odsetkowych objętych spornym tytułem wykonawczym. Ostatnie kwoty w tym zakresie zostały przekazane wierzycielowi (stronie pozwanej) w dniu 24 listopada 2023 roku (wniosek o wszczęcie egzekucji k. 2-3, koperta k. 15, tytuł wykonawczy k. 5, zawiadomienie o wszczęciu egzekucji k. 16, karta rozliczeniowa – okładka - w załączonych aktach Km 1616/23).

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie powołanych powyżej dokumentów znajdujących się w sprawie oraz załączonych aktach postępowań egzekucyjnego i sądowych.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W przedmiotowej sprawie żądanie pozwu dotyczyło pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 17 lipca 2012 roku wydanego przez Sąd Rejonowy Lublin Zachód w Lublinie, VI Wydział Cywilny w sprawie VI Nc-e (...) w całości w zakresie przedawnionego roszczenia.

Powództwo w tym zakresie nie zostało jednak uznane przez Sąd za zasadne pomimo faktu, że część należności odsetkowych objętych spornym tytułem wykonawczym niewątpliwie uległa przedawnieniu przed dniem złożenia wniosku egzekucyjnego w sprawie Km 1616/23. Jak stanowi bowiem art. 125 k.c., roszczenie stwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu przedawnia się z upływem lat dziesięciu (przepis w brzmieniu obowiązującym do dnia 9 lipca 2018 roku znajdującym zastosowanie w przedmiotowej sprawie), chociażby termin przedawnienia roszczeń tego rodzaju był krótszy. Jeżeli stwierdzone w ten sposób roszczenie obejmuje świadczenia okresowe, roszczenie o świadczenia okresowe należne w przyszłości ulega przedawnieniu trzyletniemu. Zażalenie po wydaniu tytułu egzekucyjnego zdarzenia, na skutek którego zobowiązanie nie może być egzekwowane, to między innymi podniesienie zarzutu przedawnienia zasądzonych roszczeń i upływ czasu. W tym zakresie powód powołał się więc na uprawnioną przesłankę pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności, opisaną w art. 840 § 1 punkt 2 k.p.c.

W tej sprawie wystąpił upływ długiego czasu od wydania orzeczenia. Pozwany wykazał jednak, iż przerwał bieg tego terminu wielokrotnie. Przerwanie biegu terminu przedawnienia jest instytucją uregulowaną w art. 123 § 1 k.c. i art. 124 k.c. Bieg terminu przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Po każdym przerwaniu bieg przedawnienia biegnie na nowo, jednak przedawnienie nie biegnie, dopóki postępowanie przed sądem lub innym organem nie zostanie zakończone.

Skutek przerwania biegu terminu przedawnienia wystąpił w przedmiotowej sprawie kilkakrotnie, a to na skutek złożenia wniosku egzekucyjnego w sprawie Km 1112/12 do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Zduńskiej Woli J. K. przez poprzednika prawnego pozwanego oraz poprzez złożenie przez – również poprzednika prawnego pozwanego – wniosku o nadanie klauzuli wykonalności z zaznaczeniem przejścia uprawnień w sprawie I Co 229/16 do Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli. Nie może budzić wątpliwości stron przedmiotowego postępowania (ich pełnomocników) ani też Sądu meriti, że złożenie wniosku o nadanie tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności stanowi czynność opisaną w treści art. 123 k.c. i art. 124 k.c. Niewątpliwie przerwa biegu terminu przedawnienia nastąpiła w przedmiotowej sprawie również w wyniku wszczęcia postępowania egzekucyjnego w sprawie Km 1616/23 przed Komornikiem Sądowym P. G..

W tym miejscu wspomnieć należy również, że żadna ze stron postępowania nie wskazała Sądowi daty uprawomocnienia się spornego tytułu egzekucyjnego w postaci nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym z dnia 17 lipca 2012 roku, więc data jego uprawomocnienia się w dniu 25 sierpnia 2012 roku została przyjęta przez Sąd na podstawie wpisów danych w systemie elektronicznym (...), do którego Sąd uzyskał dostęp z urzędu na podstawie zarządzenia referendarza sądowego w Sądzie Rejonowym Lublin – Z. w L. z dnia 6 lutego 2024

roku. Przyjąć więc należało, że z datą 25 sierpnia 2012 roku zaczął biec termin przedawnienia roszczeń objętych w/w nakazem zapłaty.

Od tej daty brak było jednak upływu 10-letniego terminu przedawnienia roszczeń (w całości) objętych spornym nakazem zapłaty. W tej sprawie przedawnieniu mogła ulec część odsetek, które stanowią należności okresowe należne w przyszłości – w rozumieniu art. 125 § 1 K.c., przedawniają się w terminie trzyletnim. Odsetkami takimi są odsetki należne po uprawomocnieniu się tytułu egzekucyjnego, a więc za okres od dnia 25 sierpnia 2012 roku (data przyjęta przez Sąd jako data prawomocności nakazu zapłaty). Zagadnienie to zostało przekonująco wyjaśnione w wyroku Sądu Najwyższego z 15 stycznia 2014 roku wydanego w sprawie I CSK 197/13 (niepublikowane – dostępne w programie komputerowym Lex). Odsetki należne pozwanemu za okres przed uprawomocnieniem się nakazu zapłaty stanowią należność zasadzoną, przedawniającą się z upływem terminu dziesięcioletniego. Ponieważ zaś termin przedawnienia odsetek ustawowych wynosi 3 lata, przedawnieniu mogły ulec odsetki od daty uprawomocnienia się nakazu zapłaty - do daty poprzedzającej o 3 lata datę nadania w Urzędzie Pocztowym wniosku wierzyciela o wszczęcie postępowania egzekucyjnego w sprawie Km 1616/23, który to termin uległ przesunięciu na przełom roku 2019 i 2020 w związku z treścią art. 118 k.c. Na ustalenie, że odsetki ustawowe za w/w okres mogą być przedawnione, pozwoliły w przedmiotowej sprawie zbyt długie okresy bezczynności wierzyciela. Suma odsetek maksymalnych obliczonych za w/w okres przez Sąd wyniosła 36.655,70 zł (sposób ich wyliczenia zostanie przedstawiony przez Sąd Rejonowy w dalszej części uzasadnienia).

Mając na uwadze treść spornego nakazu zapłaty, przy użyciu kalkulatora odsetek maksymalnych na stronie <https://kalkulatory.gofin.pl/kalkulatory/kalkulator-odsetek-maksymalnych> Sąd kolejno (poczynając od końcowej części nakazu zapłaty) wyliczył, że:

- odsetki maksymalne od kwot 2.200,00 zł, 10.025,30 zł i 338,25 zł czyli sumy 12.563,55 zł wyniosły odpowiednio: za okres od dnia 25 sierpnia 2012 roku (data prawomocności nakazu zapłaty) do dnia 31 grudnia 2019 roku (data końcowa przedawnionej części odsetek) – kwotę 13.540,41 zł, zaś za okres od dnia 21 października 2011 roku (data wskazana w treści nakazu zapłaty, jako początkowa data naliczenia odsetek) do dnia 13 lutego 2024 roku (data zamknięcia rozprawy) – kwotę 25.163,48 zł;

- odsetki maksymalne od kwoty 6.165,56 zł wyniosły odpowiednio: za okres od dnia 25 sierpnia 2012 roku do dnia 31 grudnia 2019 roku – kwotę 6.644,95 zł, zaś za okres od dnia 16 kwietnia 2011 roku do dnia 13 lutego 2024 roku – kwotę 13.097,94 zł;

- odsetki maksymalne od kwoty 6.165,56 zł wyniosły odpowiednio: za okres od dnia 16 marca 2011 roku do dnia 13 lutego 2024 roku – kwotę 13.209,76 zł;

- odsetki maksymalne od kwoty 6.165,56 zł wyniosły odpowiednio: za okres od dnia 17 lutego 2011 roku do dnia 13 lutego 2024 roku – kwotę 13.305,53 zł;

- odsetki maksymalne od kwoty 2.951,00 zł wyniosły odpowiednio: za okres od dnia 25 sierpnia 2012 roku do dnia 31 grudnia 2019 roku – kwotę 3.180,44 zł, zaś za okres od dnia 27 stycznia 2011 roku do dnia 13 lutego 2024 roku – kwotę 6.404,02 zł.

Suma w/w kwot za okres od dnia 25 sierpnia 2012 roku do dnia 31 grudnia 2019 roku dała kwotę 36.655,70 zł (13.540,41 zł + 6.644,95 zł + 6.644,95 zł + 6.644,95 zł + 3.180,44 zł = 36.655,70 zł).

Powództwo podlegało oddaleniu w w/w części należności odsetkowych jednak z innych przyczyn. W przypadku pozostałej części należności odsetkowych, kosztów postępowania i należności głównej podlegało oddaleniu jako dotyczące należności nieprzedawnionych.

Wskazać w tym miejscu należy, że wytoczenie powództwa opozycyjnego opisanego w art. 840 k.p.c. co do zasady jest pozbawione obostrzeń co do terminu jego wytoczenia. Omawiane powództwo może być wytoczone po nadaniu

tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności i tylko – co istotne – tylko pod warunkiem, że istnieje potencjalna możliwość wykonania tytułu wykonawczego w całości lub w określonej jego części. Dłużnik traci możliwość wytoczenia powództwa opozycyjnego z chwilą wyegzekwowania świadczenia objętego tytułem wykonawczym w całości lub w określonej części w odniesieniu do już wyegzekwowanego świadczenia (zob. uzasadnienie do postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 2014 roku, II CSK 679/13, publikowane w Legalis; także wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 8 marca 2019 roku, V ACa 617/18, publikowane w Legalis). Powództwo to jest więc niedopuszczalne w takim zakresie, w którym wykonalność tytułu wykonawczego wygasła na skutek jego zrealizowania – choćby okoliczność taka zaistniała w czasie trwania postępowania przed Sądem.

Taka sytuacja miała miejsce w przedmiotowej sprawie, co wynika z ustalonego przez Sąd Rejonowy stanu faktycznego w sprawie. Mając na uwadze fakt, że do dnia 24 listopada 2023 roku (karta rozliczeniowa w sprawie Km 1616/23) komornik sądowy pobrał od powoda i przekazał na rzecz wierzyciela (pozwanego) kwotę nawet przewyższającą kwotę przedawnionych odsetek (ustaloną przez Sąd na kwotę 36.655,70 zł), które zgodnie z wpisami na karcie rozliczeniowej komornik sądowy zaksięgował na poczet odsetek od należności głównej, tytuł wykonawczy w tym zakresie został zrealizowany, powód tym samym utracił możliwość żądania pozbawienia go przez Sąd wykonalności w przedmiotowej sprawie w w/w zakresie. Skutkować musiało to oddaleniem powództwa przez Sąd jako niezasadnego. Pełnomocnik powoda nie powoływała bowiem w toku sprawy (w tym na ostatniej rozprawie) żadnych innych okoliczności dotyczących innego księgowania wpłat powoda w toku sprawy, w tym w sposób odmienny od zapisanego na karcie rozliczeniowej w sprawie Km 1616/23. Na terminie rozprawy pełnomocnik powoda podnosiła jedynie (por. protokół elektroniczny rozprawy z dnia 13 lutego 2024 roku), że w toku postępowania egzekucyjnego komornik sądowy pobrał od powoda nawet kwoty przewyższające kwoty opisane w treści spornego nakazu zapłaty, jednak okoliczności tych w żadnej mierze nie wykazała.

Trudno jest sądowi na tym etapie sprawy przesądzić jednoznacznie, co było przyczyną braku wstrzymania się przez komornika sądowego z przekazywaniem kwot pobranych od powoda w toku egzekucji na rzecz wierzyciela i to pomimo uzyskania przez niego w drodze elektronicznej w dniu 7 listopada 2023 roku wiadomości o zabezpieczeniu przedmiotowego powództwa przez Sąd w części dotyczącej odsetek ustawowych. Okoliczność taka może jednak rodzić ewentualną odpowiedzialność odszkodowawczą pod stronie komornika sądowego względem powoda, jednak pozostaje bez wpływu na możliwość zmiany orzeczenia metrycznego przez Sąd w przedmiotowej sprawie. Wskazać należy również, że pomimo prawnej możliwości po stronie powoda w tym zakresie, jego powództwo o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności nie zostało (choćby na terminie rozprawy) przekształcone w powództwo o zapłatę (zwrot od pozwanego) wyegzekwowanych od powoda kwot i musiało podlegać oddaleniu.

Mając na uwadze pozostałe zarzuty powoda zawarte w treści uzasadnienia pozwu wskazać należało krótko, że zarzuty te również nie mogły okazać się zasadnymi. Powód zarzutów tych także bliżej nie sprecyzował i nie uzasadnił. Podniósł on jedynie, że sporna wierzytelność była przedmiotem łańcucha cesji, o których nie posiadał on żadnej wiedzy a o wydaniu spornego tytułu wykonawczego podjął wiedzę dopiero w dniu otrzymania od Komornika Sądowego P. G. zawiadomienia o wszczęciu egzekucji. Powód nie wskazał w żadnej mierze w treści uzasadnienia pozwu dlaczego - w jego ocenie - sporna umowa cesji (która z nich) jest wadliwa, zaś objęty nią obowiązek nie przeszedł na nabywcę wierzytelności.

W tym miejscu należy wskazać powodowi i z całą stanowczością podkreślić, że właściwym środkiem prawnym do zaskarżenia postanowienia Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli, Wydział I Cywilny z dnia 20 kwietnia 2016 roku wydanego w sprawie I Co 229/16 (gdzie Sąd ten zbadał skuteczność I umowy cesji wierzytelności) było złożenie zażalenia na to postanowienie w terminie 7 dni od dnia otrzymania przez niego zawiadomienia o wszczęciu egzekucji przesłanego mu przez komornika sądowego – zgodnie z treścią art. 795 k.p.c. Powód w toku całego postępowania nie podnosił, aby z przysługującego mu w tym zakresie środka prawnego skorzystał, pomimo faktu, że był w sprawie reprezentowany przez pełnomocnika w osobie adwokata. Kolejno wskazać należy, że właściwym środkiem prawnym w zakresie zakwestionowania przez powoda II umowy cesji (z dnia 10 sierpnia 2016 roku) było złożenie przez niego

skargi na czynność komornika sądowego w zakresie wszczęcia egzekucji, co powód uczynił (postanowienie k. 93 akt Km).

W ocenie Sądu Rejonowego, okoliczności podniesione w tym zakresie przez powoda (dłużnika) winny być przedmiotem innych środków prawnych służących mu zgodnie z przepisami k.p.c. Niezależnie od powyższego wskazać należy, że odniesienie się przez Sąd Rejonowy – jedynie z daleko posuniętej ostrożności procesowej nie jest w pełni możliwe, a to z uwagi na niesprecyzowanie przez pełnomocnika powoda w tym zakresie. Sąd poddał jednak ocenie dokumenty załączone do wniosku poprzednika prawnego pozwanego złożonego do Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli w sprawie I Co 229/16 i dokumenty złożone przez pozwanego wraz z wnioskiem egzekucyjnym w sprawie Km 1616/23 (złożone także w przedmiotowej sprawie k. 62-88). W ocenie Sądu w przypadku obu umowy cesji przesłanki opisane w treści art. 788 k.p.c. (a kolejno art. 804 (2) k.p.c.) zostały tam wypełnione. Wskazać obecnie należy również, że podnoszona przez powoda okoliczność jakoby nie posiadał żadnej wiedzy o zawartych umowach cesji nie może mieć wpływu na ważność tych umów, gdyż do zawarcia umowy cesji zgoda (czy nawet wiedza) dłużnika nie jest wymagana. Powód nie powoływał się w przedmiotowej sprawie również nie naruszenie art. 512 k.c. więc Sąd nie będzie poświęcał więcej uwagi rozważaniom merytorycznym w tym zakresie.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., gdyż powód przegrał w przedmiotowej sprawie w całości. Na kwotę kosztów zasądzoną na rzecz strony pozwanej od powoda złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika reprezentującego stronę pozwaną w sprawie w wysokości stawki minimalnej ustalonej od wartości przedmiotu sporu wskazanej przez powoda oraz kwota opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (k. 56).

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji wyroku.